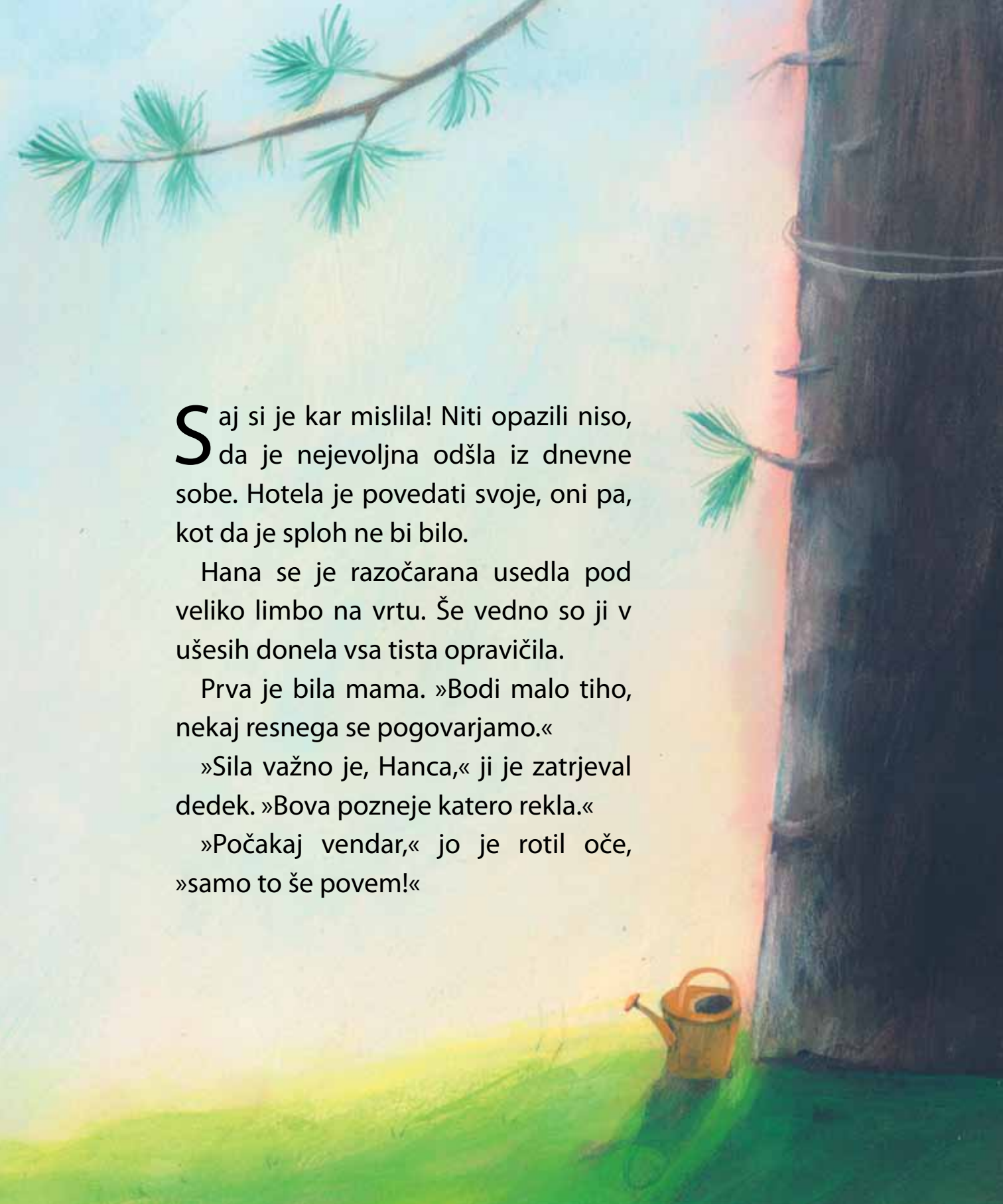

Sabina Buchwald

Hana in vetrovi

Ilustracije:
Kristina Krhin

The background is a soft, painterly illustration. On the right side, a dark, textured tree trunk extends vertically. Several pine branches with green needles are scattered across the upper and middle sections of the frame. The sky is a pale, hazy blue and white. At the bottom right, a small, golden watering can sits on a patch of green grass. The overall style is gentle and atmospheric.

Saj si je kar mislila! Niti opazili niso, da je nejevoljna odšla iz dnevne sobe. Hotela je povedati svoje, oni pa, kot da je sploh ne bi bilo.

Hana se je razočarana usedla pod veliko limbo na vrtu. Še vedno so ji v ušesih donela vsa tista opravičila.

Prva je bila mama. »Bodi malo tiho, nekaj resnega se pogovarjamo.«

»Sila važno je, Hanca,« ji je zatrjeval dedek. »Bova pozneje katero rekla.«

»Počakaj vendar,« jo je rotil oče, »samo to še povem!«

»Zapri že končno svoja usta!« ji je za povrh predrzno zabrusil njen brat Emil. »A ne vidiš, da se odrasli pogovarjamo!«

Kaj pa ona? A res mislijo, da pri hiši številka sedem nima ničesar povedati? Pa še koliko ima povedati! Pa še kako ... No, kako zmeraj pravi očka? P r i o r i t e t n o ! Ja, tako reče. Pa še kako prioriteto je bilo!

Hana je krepko udarila najprej z levo, potem z desno nogo ob tla, dvignila pesti visoko v zrak in zapičila oči v modro nebo. »Le počakajte! Vam bom že dala vetra!«

Takrat je nekaj zašumelo. Sicer ni bilo videti ničesar, a moralo je biti nekaj močnega, velikega, silnega.

»Kdo si? Kje si?« je presenečeno zaklicala. »Pokaži se! Takoj!«

Zdelo se ji je, da tisto, česar ne vidi, kaj je, kje je in zakaj sploh je, prihaja bliže in bliže. Takrat jo je nekaj dvignilo ter prestavilo za poldrugi meter naprej in visoko limbo je upognilo skoraj do tal.

Hana je bila prepričana, da bo v naslednjem hipu odneslo obe, limbo in njo.

»Ne, ne!« je zavpila. »Moram jim še povedati, da imajo ...«

Toda Haninih besed ni bilo mogoče slišati. Odnoslo jih je bogve kam.

Sčasoma je le postalo spet mirnejše in pred Hano so se znašli štirje ...

»K-d-o s-te pa-pa vi?« je z velikimi očmi zajecjela Hana.

»Jaz sem Burko,« je rekel prvi. »Prišel sem z Jadranskega morja. Poklicala si me.«

»Jaz sem Tornadek,« je rekel drugi. »Iz nevihte sem se vzel. Poklicala si me.«

»Jaz sem Širokec,« je rekel tretji. »V Afriki je moj dom. Poklicala si me.«

»Jaz sem Fenko,« je rekel četrti. »Spustil sem se z gorovja. Poklicala si me.«

»Jaz ... poklicala ... vas?« je bila zmeraj bolj začudena Hana. Ni mogla verjeti lastnim očem in usta je imela na stežaj odprta.

»Seveda si!« je rekel Burko.

»Tako smo slišali!« je potrdil Tornadek.

»Pa ja,« je kratko pristavil Širokec.

»Reci že!« je nestrpno dejal Fenko. »Komu boš dala vetra?«

Vsi so jo gledali polni pričakovanja.

V tem trenutku se je Hani posvetilo, koga je priklicala.

»Dobro, da ste tu! Kot nalašč!« se je razveselila.

»Štirje ste, jaz pa imam štiri težavne primere.«

»Burko, ti poskrbi za mojo mamo.«

»Tornadek, pobrigaj se za mojega dedka.«

»Širokec, tebi prepuščam očeta.«

»Fenko, ti stresi iz hlač mojega brata.«

Zavladala je tišina. Bilo je čisto tiho, skoraj malo grozljivo.

~

A že v naslednjem hipu se je Burko kot strela z jasnega sunkovito pogнал proti poštnemu predalu. Zabil se je v pisma, reklamo in časopis. Dvakrat je glasno pisknil, enkrat zatulil, nekajkrat zažvižgal in s pošto vred planil po ulici.

